

ABONAMENTELE

Pentru Sibiu:

1 lună 85 cr., 1/4 an 2 fl. 50 cr., 1/2 an 5 fl., 1 an 10 fl.

Pentru ducerea la casă cu 15 cr. pe lună mai mult.

Pentru monarhie:

1 lună 1 fl. 20 cr., 1/4 an 3 fl. 50 cr., 1/2 an 7 fl., 1 an 14 fl.

Pentru România și străinătate:

1/4 an 10 franci, 1/2 an 20 franci, 1 an 40 franci.

Abonamente se fac numai plătindu-se înainte.

TRIBUNA

Apare în fiecare zi de lucru

INSERTIUNILE

Un șir garmond prima-dată 7 cr., a doua-oră 6 cr. a treia-oră 5 cr.; și timbru de 30 cr.

Redacția și administrația: Strada Poplăcii Nr. 15.

Telefon Nr. 14.

Se prenumără și la poste și la librării.

Epistole nefranțate se refuză. — Manuscrise nu se înapoiază. Numeri singuratici à 5 cr. se vând la „Institutul Tipografic” și la „Prăvălia industriilor române din Sibiu” (Strada Căminului Nr. 27).

Archiereii și Milleniul.

N'am isprăvit încă cu organul bisericesc greco-oriental din Sibiu și astăzi sîntem datori să ne ocupăm, în același chip, cu organul bisericesc greco-catolic din Blaj.

În ultimul seu număr „Unirea” ne aduce un articol... incalificabil, pe care-l lăsam să urmeze în întregime ca un trist document, însoțindu-l numai, după fiecare pasăgiu, cu convenitele observații, pentru ca publicul să nu rămână nici pe o secundă sub impresia tristă pe une-lucuri, și amăgitoare pe altele, pe care cetirea articolului o deșteaptă.

De o vreme încoace politicienii noștri conducători ear' dela archierei și dela cler așteaptă mântuirea națională.

— zice „Unirea” începînd, și închipuindu-și pe se-mne că spiritul e de rigoare.

„Unirea” trebuie să știe, că noi nu vedeam în aceasta tocmai „mântuirea națională”, ci numai „o datorință” din partea unor demnitari, cari reprezintă una din cele mai însemnate instituții a le noastre.

„Organul lor cere, ca archiereii și preoții să respingă ori-ce invitație, ori de unde ar veni ea, la o participare oare-care în sărbătorile milenare. Mai mult, pe cei-ce în ori-ce chip ar participa, îi asigură de disprețul celor buni, adică a marelui mase a poporului român.

„Trebuie să declarăm din capul locului — continuă „Unirea” — că ținuta aceasta a conducătorilor noștri ne-a surprins și ne-a uimit (!!). Credeam și speram, că doar' totuși evenimentele petrecute de un timp încoace îi vor fi învățat să cugete mai cu sînge rece și cu seriozitate”.

Adecă să fie bine lămurit: Cererea noastră, ca bisericile naționale românești să nu participe la sărbătorile tot naționale a asupritorilor poporului nostru, „a surprins și a uimit” pe „Unirea” și pe cei cari o inspiră!

Domniile-lor (adecă conducătorii partidului național. Red. „Trib.”) trebuie să-și aducă foarte bine aminte, că tocmai domniile-lor au fost aceia, cari i-au silit pe archierei, să se retragă dela ori-ce amestec în viața noastră politică națională. Domniile-lor au zis, că archiereii nu trebuie să participe în politica militantă, fiindcă periclitează existența instituțiilor, în a căror frunte stau. Domniile-lor au zis, că politica națională au să o poarte oameni neafectatori, cari n'au ce pierde afară de interese private de ale lor.

„Și aveau dreptate domniile-lor — în-căva.

„Cel-ce are să răspundă nu numai pentru sine, ci pentru altul, acela chibzuește bine ori-ce pas, și nu se hotărăște la nici o acțiune, dela care poate să prevadă vre-o pierdere pentru acela, pe care chemat este să-l apere.

„Unicul scut, ce ne-a mai rămas pentru a ne păstra și desvolta individualitatea noastră națională, sînt bisericile și școalele noastre. Celelalte toate ni le-am pierdut. Dacă perdem și acestea, moartea noastră e decretată.

N'a fost prin urmare bine și cu scop a feri de primejdie biserica și școala, lăsând afară din șirurile de luptă politică militantă pe aceia, cari chemați erau, să le reprezente?”

Toate aceste sînt adevărate, toate aceste conducătorii partidului național le spun și astăzi archiereilor noștri. Ceea-ce însă nici-odată n'au spus-o conducătorii partidului național, ceea-ce nici astăzi n'o pot spune este, ca archiereii români să facă politică maghiară. Aceasta n'au spus-o nici-cînd conducătorii români și tocmai aci e chestiunea, zădărnici mai încearcă „Unirea” s'o deplaseze.

Dacă biserica și școala sînt într'a-devăr „unicul scut ce ne-a mai rămas pentru a ne păstra și desvolta individualitatea noastră națională”, datoria bisericii și a școlii într'un moment istoric atât de culminant, cum e milleniul, e cu atât mai mare. Nu e vorba aci că „o să pierdem și pe aceste”, pentru-că ori-cît de Maghiari ar fi Maghiarii, nici ei nu pot să ne lase fără biserici. E vorba: cum ne manifestăm noi ca națiune, cum se manifestă biserica noastră „atît de greu încercată și atît de des umilită și injurată”, într'un moment cînd asupritorii ostri atrag atențiunea lumii culte asupra lor? Petrecem și noi? Sărbăm și noi?... Atunci să nu mai vor-

bim, cel puțin, de o biserică și de o școală română persecutate, pentru-că vorbele noastre n'ar mai ave nici o valoare și nimeni n'ar mai asculta plîngerile noastre; ear' asupritorii noștri ar pute să ne răspundă cu succes, că dacă am fi fost într'adevăr persecutați, apoi n'am fi sîrbat și noi milleniul maghiar alături cu ei...

„Dar' de altă parte scoaterea archiereilor din șirul luptătorilor politici naționali, — continuă „Unirea”, — a avut și partea sa cea rea. Cel-ce n'are să peară nimic, poate să fie hasard, poate să facă ori-ce act: consecințele nu-l pot privi, decît poate indirect. Cel-ce însă chemat este, să reprezente și să apere interese publice, comori comune ale poporului întreg, acela nu poate juca hasard, acela trebuie pururea să-și dea seamă de urmările faptelor sale.

„Tocmai de aceea a fost pagubă a lăsa pe archierei la o parte și a purta o politică ca-și-cum nimic n'am fi avut ori n'am ave a pierde.

„Dar' în sfîrșit aceste sînt lucruri trecute. Faptul e, că domniile aceia, cari azi pretind, că archiereii să se expună pe sine (se înțelege: din capul locului „pe sine”! Red. „Trib.”) și bisericile și școlile lor, (asta-i altă chestie! Red. „Trib.”) în fața milleniului, sînt tot aceia, cari înainte de asta pretindeau, ca archiereii să nu se amestece în politică, ci să-și caute de trebile lor”.

Ceea-ce în cuvinte mai lămurite însemnează: „Dacă archiereii n'ar fi fost scoși din șirul luptătorilor naționali, astăzi altminterlea ar fi purtată politica noastră națională; astăzi anomalia de a vedea biserica națională română sîrbînd milleniul nu s'ar fi părut așa de mare, de oare-ce s'ar fi pierdut într'o alta și mai mare: aceea de a vedea întreg poporul românesc sîrbînd milleniul de-a valma cu Maghiarii!” Apoi de-așa politică Vă foarte mulțumim, domnilor archierei.... români (!?).

Vi-s'a spus că se nu Vă amestecați în politică, ci se Vă căutați de treburile domniilor-voastre. Apoi așa faceți? A sîrba milleniul nu este a face politică.... și încă politică maghiară? Ce? milleniul e „treaba domniilor-voastre”?...

„Ei bine, să avem iertare, dar' asta nu e cu cale”.

Adecă nu e cu cale ca archierei să-și vadă de treburile domniilor-lor, să lase milleniul în plata Domnului și să nu facă politică maghiară. Și motivul? Eată-l:

„Archiereii ocupă poziții publice în stat, ei fac parte din una din casele legislației, ei sînt sfetnici născuți ai Purtătorului Coroanei. A pretinde dela ei, ca să demonstreze împotriva (?) unei sărbări de stat, în-cuviințate de toți factorii constituționali, însemnă a pretinde, ca ei să-și calce toate datoriile împreunate cu poziția și oficiul lor, să calce jurămîntul, pe care l-au depus.

„Așa ceva nu se poate cere dela archierei”.

Cu alte cuvinte cele mai înalte titluri ale archiereilor sînt acele de „oameni cu poziții publice în stat”, de „membri ai uneia din casele legislației” și de sfetnici născuți ai Purtătorului Coroanei. Noi credeam, — și pentru această credință ne cerem scuzele noastre, — noi credeam că archiereii noștri au un titlu mai presus de toate: acela de Români; noi credeam că rațiunea lor de a fi e tocmai existența acestor nenorocite milioane de Români; și mai credeam, că poporul românesc, dacă 'și-a pus archiereii la adăpost de fluctuațiunile politice militante, se poate adresa cu toate aceste la ei, într'un moment atît de însemnat, ca să-și facă datoria de Români și să nu-l facă pe el, pe poporul românesc, de risul și ocara lumii. Și așa privind și așa considerînd noi lucrurile, credeam, firește, că „așa ceva se poate cere dela archierei”.

De altminterlea, rugăm pe „Unirea” să nu se facă a nu înțelege de ce e vorba. Nimenea, nici-odată și nicăiurea n'a pretins archiereilor, ca să demonstreze împotriva unei sărbări de stat, în-cuviințate de toți factorii constituționali etc. (adecă împotriva milleniului); altă ceva am pretins noi: am pretins anume archiereilor ca să nu manifesteze pentru o sărbare, care nu e a noastră, care în ultima ei analiză e ostilă nouă și celorlalte naționalități din Ungaria, bisericii și școlii noastre chiar;

le-am pretins într'un cuvînt să nu manifesteze împotriva poporului românesc; — și pretinzînd aceasta, nu credeam că cerem ceva prea mult și cu atît mai puțin ne-am fi putut închipui, că merităm grațiositățile celor cu musca pe căciula.

„Ce rămîne, dar' de făcut?” se întreabă „Unirea”.

„Ori trebuie să lăsam pe archierei cu organele lor oficioase în pace și să nu ne grabim a-i înfiera cu semnul rușinii, ori apoi să ne lăpădam de ei și de instituțiunile, pe cari le reprezintă, urmînd o cale contrară.

Dilema e cam confuză, — în tot cazul susceptibilă de o mulțime de alte alternative. Ceea-ce voeste „Unirea” nu se poate. Nu se poate „și grasă, și frumoasă, și mînoasă, și lăptoasă, și de vreme acasă”, cum zice poporul. Nu se poate să faci și treburile Maghiarilor și să te bucuri și de iubirea Maghiarilor. Archiereii noștri trebuie să sacrifice ceva.

Și preocupăți peste măsură, cum îi vedem „de sine” gîndească-se ce să sacrifice: protecția ce le-ar da-o guvernul maghiar în schimbul unor servicii rușinoase, ori iubirea turmei lor de credincioși, iubirea poporului român.

„Nu e vorba, a striga în gura mare e lucru ușor, a perora frase gînditoare e împreunat și cu popularitate; e însă neplăcut a spune adevărul.

De sigur că e neplăcut a spune adevărul. Nici pentru noi nu e tocmai plăcut să Vi-l spunem. Dar' cum ne calcăm noi pe suflet și Vi-l spunem domniilor-voastre, așa faceți-o și domniile-voastre și spuneți-l guvernului maghiar.

„Archiereii au să înoate împotriva curentului, și au să înoate așa, încît să nu se cufunde pe sine (asta, da! Red. „Trib.”) și instituțiunile, (asta, ti-i mira! Red. „Tr.”) pe cari le poartă pe umeri, în adîncul oceanului.

„Asta ar trebui să o bage bine în seamă, cei-ce bagă vină archiereilor și organelor lor oficioase.

Am băgat-o noi bine de seamă aceasta și de multă vreme și am văzut la ce rezultate desastroase ne-a dus politica lui „capul plecat sabia nu-l taie” a archiereilor noștri. Vom reveni însă asupra acestui punct și vom vedea, dacă această politică de muieri fricoase ne-au dus ori nu la vre-o isbîndă și dacă rezultatele ei sînt de natură a ne încuraja să o urmăm și în viitor.

„Dar' e și nostimă învinuirea archiereilor — zice „Unirea” încheiînd articolul de care ne ocupăm. — I-ați dat în lături, ca să nu se mai amestece în politica militantă, ca nu cumva să pericliteze instituțiunile noastre, și acum cereți, că tot ei să se pună a aranja demonstrațiuni împotriva milleniului (!!).

„Asta e datorința d-voastră, de cumva aflați necesară și politicoasă vre-o demonstrațiune. Domniile-voastre nu riscăți nimic, nu pierdeți nimic, — cel mult libertatea personală (un bagatel, adecă nimic! Redact. „Trib.”). Archiereii noștri pot risca o mulțime de instituții, cari singure numai garantează desvoltarea noastră.

„Lăsați dar' în pace pe archierei, lăsați în pace bisericele și școalele. Ear' d-voastre ori vă acomodați după ele, ori apoi faceți altfel, după-cum resonul d-voastre politic vă dictează.

„Cereți, ce și cît se poate. Nu cereți aceea, ce la nici un cas nu se poate”.

În privința pretențiunii ce am ave ca archiereii să facă demonstrațiuni împotriva milleniului, am lămurit că n'am avut-o nici-odată și că tot ce am pretins a fost ca ei să nu facă demonstrațiuni pentru milleniu și deci împotriva Românilor.

Dacă noi aflăm ori nu cu cale să facem vre-o demonstrație împotriva milleniului, sacrificînd libertatea noastră personală, — ceea-ce e o nimica toată după părerea „Unirei”, — asta e altă socoteală. Dar' un lucru se-l știe „Unirea” că nu o să comandăm nici la redacția sa, nici la aceea a „Telegrafului Român” mînuși, pentru a ne prezenta cu poliție la milleniu.

Și se mai știe că noi nu o să putem „lăsa în pace pe archierei”, pentru-că ei prezintă „bisericele și școalele”, pentru-că „bisericele și școalele sînt unicul scut ce ne-a mai rămas pentru a ne mai păstra și desvolta individualitatea noastră națională” și pentru-că nu voim să ne cadă cu rușine din mîni și scutul acesta, să-l murdărim și se rămînem cu totul descoperiți la loviturile dușmanului nostru.

Anatomie politică. „Telegraful Român” face repriză asupra sinodului și după o constatare aparținătoare anatomiei asupra situației inimii dlor deputați își exprimă satisfacția sa deplină, că nu au ascultat de „îndemnurile rele”.

„Eată prețiosul pasăgiu: „Cu puține excepțiuni deputații sinodali au avut maturitatea de nu au provocat lupte înverșunate și desbateri lungi fără scop, și toți, fără excepțiune toți au avut înima la loc, și așa le-au zăcut la inimă singur numai interesele bisericii, încît nici unul nu a dat ascultare glasului acelei părți a presei române de aici dela noi, care a voit cu ori-ce preț se vire politică în desbaterile noastre sinodale, și se împingă sinodul la enunțări și manifestări politice, străine cu totul de interesele bisericii”.

Noi am cerut, ca să fim lămuriti asupra chestiunii: ce ținută va observa Metropolitul față de milleniu. Este aceasta „străină” de interesele bisericii?

Atunci rău cunoaște „Telegraful” „interesele bisericii”.

Drul Lueger. După-ce s'a știut rezultatul alegerii, Drul Lueger a rostit o vorbire foarte miezoasă, la înălțimea situației, fără machiavelisme și diplomatenii, pentru a ține la, poate, pe guvern și pe popor, cum o fac unii Machiaveli microscopici dela Vilagoș și Reșinari. Și, zău, lumea înaltă, cei „înțelepți”, ce „știu cum să învîrte roata lumii”, negreșit pentru gheșeturile lor măturisite și nemăturisite, l'ar fi lăudat mult, dacă se cumineca cel puțin o (tr, și nu împingea lucrurile „la extrem”. Da, da, așa ceva ar fi vrot fariseii și cărturarii. Dar' el nu și nu. Stă neclintit, nu-i este teamă de nimic și de nimeni! Eată unele pasaje din vorbirea lui:

„Cînd amicii mei-din nou au votat pentru mine, ei n'au făcut-o aceasta din cult personal, ci pentru-ca să corîspundă voinței poporului; ear' eu, cînd primesc alegerea mea, n'o fac din egoism, ci pentru împlinirea unei grele datorințe. Nu este secret, că am fost gata să-mi jertesc persoana, dar' împregiurarea, că amicii mei chiar acum în mai strîns la mine, dovedește, că între împregiurările de față persoana mea este mai de lipsă ca ori-și cînd.

„Chestiunea primarului din Viena nu este numai o chestiune locală, ci dimpotrivă o chestiune de mare însemnătate în privința politică și economică. Partida dela putere din Ungaria încearcă să-și lățească tot mai mult sfera puterii sale și își aroagă o influență neiertată asupra patriei noastre: asupra Austriei. Trebuie să se întreprindă pași energici contra acestei influențe; o întrelăsare în ori-ce privință, poate aduce pagube enorme. Trebuie se cetească numai omul insultele zilnice ce le aruncă presa din Ungaria asupra Vienei, și îndată va înțelege ce însemnătate mare are alegerea de primar din Viena. Chestiunea aceasta nu este un duel Baden-Lueger, ci este o parte din marea luptă pentru liberarea poporului creștin, pentru independența și libertatea patriei noastre Austrie”.

Eată omul! Eată bărbat modest, care nu știe altă frică decît cea de D-zeu; nu se lasă sedus prin nici o perspectivă, prin nici un fel de ademenire, vină el din loc ori-cît de sus pus, fie cît de strălucită — și, zău, acolo sînt multe și plăcute — să i-se lege, nu aripa, arăpiara, dar' nici un fir de păr din aripioara.

Da! Lueger e om! Dacă persistă, milioanele asupritorilor diacoace și dincolo de Leitha îl vor urma aproape orbîș și îl vor binecuvînta.

Punerea sub acasă a cabinetului

Bánffy. „Budapester Tagblatt” pune într'un lung articol o nouă campanie a opoziției în prospect, care are de scop surparea partidului liberal. Dăspre știria inserată și de noi în numărul de ieri zice următoarele: „Mai energic va purcede fracțiunea lui Ugron. Intențiunea acestei fracțiuni este a da o extensiune mare desbaterii apropiate, în-cît aceea se nu mai consiste din vre-o căte-va vorbiri și din vre-o două ședinte. Conform unui plan bine chibzuit, acea desbateri se va extinde până în timpul festivităților millenare, în-cît fracțiunea va reveni asupra scandalului ivite cu prilegiul desbaterilor bugetare și va aduce din nou la ordinea zilei scandalul Pulszky, M'k'ó, Fejérváry-Gromon etc. Concluzia acestora va fi o propunere, făcută parlamentului în numele frac-

țiunii, ca guvernul Bánffy să fie pus sub acasă. Această propunere va conține totodată și regretarea fracțiunii pentru-ca a fost constrînsă, ca chiar în mijlocul festivităților se înainteze propunerea „punerii sub acasă a guvernului maghiar millenar”, dar' nouele abuzuri sînt de natura aceea, că fracțiunea 'și-a ținut de datorință absolută a face propunerea aceasta, pentru de a dovedi, că nu voeste se aibă nimic comun cu cabinetul Bánffy”.

Acestea vor forma deci un falnic contrast la marele tîmbălău și oaspeții nepreocupați vor pute auzi cu acel privilegiu dragălașe lucruri despre Ungaria millenară. Tare am dori, ca fracțiunea se rămână credincioasă acestui propus!

Iubilaul „României-June”.

(Raport particular al „Tribunei”).

Viena, 14 Aprilie n.

Comersul.

(Urmare).

Terminînd Dr. Calinciuc toastul seu, mulțimea celor adunați isbucni în strigăte de „tăească” și „Hoch”. Dama de pe galerie fălăiau batistele prin aer.

Președintele aștepta cîtva timp, până ce se mulcomi întru cîtva sgomotul.

Dănd apoi cu sabia de trei-ori în masă, comandă un puternic: „silentium”!

„Silentium!” resună ca dintr'o gură echoul contrapuntilor.

Și ear' dădu presidulul signalul cu sabia și ridicăndu-se de pe scaun comandă:

„Ad exercitiu salamandri!” în onorîm imperatoris nostri Francisci Josefi primi, surgite!

Întreaga adunare se sculă în același moment.

„Salamander incipitur!” comandă din nou presidulul. „Unu, doi, trei!” La comanda aceasta cu toții frecară talpa păharelor, de masă. „Unu, doi, trei!” Acuma cu toții goliră păharele la azul cuvîntului „unu”, ear' la „trei” clătînd paharul în dreapta și stînga produceau un sgomot ritmic. „Unu!” comandă din nou presidul. Deodată încetă sgomotul, „doi”, toți ridicară păharele spre a le trînti la comanda „trei” cu forță de masă! Terminăndu-se salamandru „frecat” în onorarea împăratului, isbucni din nou strigătele de „trăească” și „Hoch”.

Musica înțonă imnul împăresc: „Gott-erhalte... ear' apoi cunoscutul marș „Hoch Habsburg”!

Ca proxim orator luă cuvîntul st techn. Teofil Popovici, actualul președinte al „României-June” spre a rosti cuvîntul festiv ocașional.

Regret, că nu-mi stă la dispoziție vorbirea aceasta foarte nimerită atît din punct de vedere al stilului, cît și al ideilor. Sînt silit deci a o reda numai după-cum mi-a rămas în memorie.

„România-Jună”, zise dl Popovici, din lupte s'a născut, căci lungi discuții între cele două societăți române, ce existau până la 1871 în Viena, au premers înființării societății.

Spiritul de concordie și dragostea frățască au fost însă factorii conducători în acele lupte și discuții, căci tinerii români de pe atunci cu toții se năisau într'acolo, ca să întrupeze frumoasa deasă a „României-June”: „uniți-vă în cuget, uniți-vă în simțiri”.

Dela înființarea ei și până azi, societatea noastră a fost o mamă iubitoare pentru tinerii români ce studiau în Viena, o mamă bună, la pieptul căreia studenții români din toate unghiurile se încălziau de nobile sentimente naționale, o mamă, care învîța pe fiii sei să cunoască trecutul neamului lor, care cu dragoste neobosită păzia spiritul de concordie între fiii ei.

Mulți bărbați valoroși de ai neamului nostru au eșit din școala „României-June”.

Ca o sentinelă a românismului a știut societatea noastră să-și câștige simpatia tuturor neamurilor, ai căror viitori conducători studiază la universitatea noastră.

*) Este un vechiu us studentesc german de a „frecă” în „onoarea” cu va un salamandru. Cînd se ex-curează salamandru în onorarea unui mort, sala e întuneată și în fine toate păharele sau un pahar, se sfarmă. Comers fără salamandru nu se poate ține. Am acceptat deci și noi acest frumos us.

ALBUM MILLENAR.

Dovadă imensul număr al reprezentanților societăților surori, cari cu dragă inimă s'au grăbit să participe la sărbătoarea „României June”.

Oratorul dorește în fine, ca „România Jună” să prospereze și pe viitor ca și în trecut să termine exclamând: „Vivat, crescat, floreat, România-Jună”.

Întreaga adunare primi cu entuziasm „se trăiască” și „Hoch” cuvintele bine simțite ale presidentului „României June”.

Musica întonă „Deșteaptă-te Române”. Cu toții începuseră să cântăm măiestrosul nostru imn național.

Momentul supremului entuziasm sosise când ridicându-ne cu toții în picioare cântăram strofa:

„Pe voi ve nimiciră a pismei răutate
„Si oarbă neunire la Milcov și Carpați
„Dar noi pētrunși în suflet de sfânta libertate,
„Jurăm! — că vom da mâna se fim în secolii
(Va urma). frații!”

Alegerea Drului Lueger.

Depeșa trimisă nouă de către corespondentul nostru din Viena, a fost totuși greșit transmisă de către telegraf, căci numărul reprezentanților orășenești, cari au ales pe Dr. Lueger, a fost totuși numai 96, ear' nu 97.

La 18 Aprilie Dr. Lueger a fost ales pentru a patra oară. Prima oară la 29 Maiu 1895, cu 70 voturi contra 68; atunci el însuși a respins alegerea constrângând guvernul, să disolve reprezentanța orășenească și să se convingă prin noue alegeri, că după el, Dr. Lueger, merge Viena toată. Nouele alegeri au avut drept rezultat 93 de reprezentanți antisemiți, cari la 29 Octombrie pentru a doua oară l-au ales primar. Cantele Baderi n'a recomandat însă spre întărire alegerea aceasta și a ordonat o nouă alegere, prin aceeași reprezentanță orășenească. Aceasta din urmă earăși l-a ales în ziua de 13 Noemvrie și atunci a fost disolvată și ea.

Interesul publicului vienez de toate stratele pentru actul alegerii și omul iubit al lui, n'a scăzut însă de loc, prin această procedură a guvernului, însoțită cu fel și fel de alte șicanări, din contra interesul a crescut, entuziasmul, întărirea poporației a sporit, au devenit mai alănce, mai conștiți. Vom da, chiar într'adins după „Neue Freie Presse” un extract cât se poate de scurt din raportul foarte lung al acestui ziar despre cele petrecute pe stradă în ziua alegerii.

Deja pe la orele 8 dimineață se îngrămădea mulțime de lume dinaintea primăriei. Mulțimea creșea în fiecare minut, astfel că la deschiderea ședinței prin comisarul guvernului, Dr. Friebeis, pe la 10 și 1/4, toate ulițele din giur erau înfestate de lume, toate garnisite de multă poliție și multe din ele cu totul închise pentru circulație.

Când populațiunea aă rezultatul alegerii, 20.000 oameni iabuciră în strigăte: „Hoch Lueger!” care se răsfrângeau de pe zidurile palatelor. Cum a eșit Lueger din poarta primăriei, mulțimea a spart spalirul format de poliștii pedestri și călăreți și atât aproape a strins pe alesul, încât acesta nu se putu de loc mișca. Câteva minute a stat absolut locului, agitănd numai cu palăria. La o depărtare de vre-o 15 pași îl aștepta pe Lueger trăsura unui coleg al lui (căci el n'are propria sa trăsura) dar' nu s'a putut elibera de strimoarea în care se afla, ba și mai mult, (tot raportul lui N. Fr. Pr. a vorbeste) devenea tot mai periculoasă. A se apropia cătră trăsura, nici pomeneală, deci nu era altă scăpare, decât, că poliția l'a făcut în altă direcție drum spre o bererie sub „Arcadele”. Aci îl aștepta și sora lui, care-l grăjește, nefiind Lueger înșurat. Tare s'a bucurat văzându-și fratele cel slăvit scăpat cu oasele întregi.

Dar' aci numai au început adevăratele demonstrații; strigătele: „Hoch Lueger! Trăiască creștinii sociali! Jos cu Jidanii!” — nu încetau pe nici o secundă. Printre publice erau multe dame în cele mai elegante haine, nu le păsa de ele, se întreceau cu bărbății într'a demonstra mai șgomotos. Deodată cu toții începură a cânta „Marșul lui Lueger”. După multă trudă, poliția, insultată, batjocorită de publice, reuși în sfârșit a alunga mulțimea, cel puțin într'atâta, încât Dr. Lueger a putut trece din birt până la trăsura. Abia îl zări poporul, earăși se repezi cătră el în fugă; dar' poliștii călare totuși au răbșit să facă cel puțin, ca trăsura să poată pleca. Numai după-ce trăsura s'a perdut din ochii mulțimii, aceasta a consimțit a se împraștia înec.

Încă un amănunt interesant: Când garda dela Curte se întorcea cu musica acasă, doi tineri, care o însoțiau, deodată strigară: „Gewer heraus für Dr. Lueger! Au fost arestați.”

O parte a vorbirii Doctorului Lueger, pronunțată după rezultatul alegerii, în ședința înășă, reproducem în altă parte a ziarului.

Contra Milleniului.

Marele meeting dela Iași.

— Raport special al „Tribunei”. —

Iași, 7 Aprilie v. 1896.

Domnule Redactor!

Liga de aici, dimpreună cu cetățenii Ieșeni, țin azi un mare meeting contra milleniului Maghiarilor.

Președintele, dl N. Culișan, rectorul universității, deschide meetingul prin un discurs, în care accentuează necesitatea de a lua atitudine contra milleniului.

Ar. Densușianu într'un discurs foarte aplaudat expune pe larg situația Românilor din regatul ungare, arată procedimintele Maghiarilor de exterminare a Românilor și a celorlalte naționalități; desvâlește intențiunile milleniului și pretenșiile absurde ale Maghiarilor de civilisatori și conducători și concludă, că Români să se declare contra milleniului.

At. D. Xenopol arată ridiculul milleniului, care, zice dñsul, numai într'atâta s'ar pute justifica într'atâta Maghiarii sunt datori să mulțumească Europei, că din o hoardă asiatică, după o mie de ani a putut să-i spele și să-i cinuască puțin așa pe de-asupra, în fond au și rămas tot cei vechi, căci le lipsește absolut sentimentul de dreptate, prima condiție a civilizațiunii.

După aceasta dl Ar. Densușianu ceta proiectul de Manifest, care meetingul îl aprobă unanim.

Mare înăufșire! In contra Maghiarilor și a milleniului adăncă oțerire.

Manifestul dela Iași.

Eată și Manifestul primit de meetingul ținut în Iași:

Maghiarii au invitat popoarele Europei și mai ales pe vecini la sărbătoarea millenară ce vor ține-o luna viitoare în Budapesta.

Dacă Maghiarii n'ar fi încungiurat această sărbătoare cu forme jignitoare și nu ar urmări scopuri diametral opuse principiilor de civilizațiune și umanitate, pe care se întemeiază societatea și statul modern, noi Români cu atât mai puțin am ave ceva de zis, căci noi putem sărbători nu numai existența noastră de aproape două mii de ani pe acest pământ, dar' și ridicarea noastră în adevărat stat modern, unde principiile mari și luminoase ale secolului și-au aflat un cult adevărat, ear' nu fătărit.

Maghiarii prin sărberea milleniului vor să justifice și să consacre nu numai predominarea și nimicirea prin maghiarisarea naționalităților din regatul unguresc, dar' se-și afirme și un rol conducător între popoarele din răsăritul Europei.

Ear' față cu Români din România liberă nu se sfîșec nici cu această ocaziune de a-și afirma drepturile inechitate făcându-i se figura între teruri cupuse de Maghiari. *)

Dar' istoria nu știe nimic de asemenea pretensiuni, știe însă că cei mai mari regi ai Maghiarilor, ca Carol Robert și Mateiu Corvin, au fost sdrobiți dimpreună cu armatele lor de domnii români Alexandru Basarab și Stefan-cel-Mare, și totdeauna de câte-ori au călcat acest pământ, puținii sau mai întors îndărăt.

Istoria mai știe, că la porțile Orientului nu Maghiarii, ci Români au ținut piept sute de ani hordelor musulmane înfrângându-le și sdrobindu-le adese-ori.

România nici-odată n'a fost pașalic turcesc, nici-odată semiluna n'a falfăit pe turnurile capitalei românești, Ungaria însă drobă și a fost, în pașalic a fost prefăcută și în Buda, capitala făloasă de azi, domnia pașa și steagul lui Mohamed.

Pământul României și brațul ei nefrânt au fost în toate timpurile asilul și scutul popoarelor din Orientul Europei, ca Grecii, Bulgarii, Sârbii, dinaintea hordelor musulmane.

Chiar în zilele noastre România a fost care, la moment de mare cumpănă, a tras sabia și a decis liberarea definitivă a popoarelor din răsăritul Europei, pe când Maghiarii preamărau prin deputații și daruri cruzimile bașbozucilor și implorau dela ceru perpetuarea barbariei musulmane în Europa și înfrângerea popoarelor ce sângerau pentru a-și schimba viața de vită în o viață de om!

*) Afacerea este desmintită oficial.

Red. „Tribunei”.

Nu, Maghiarilor, cari voesc să facă pe eivilisatorii Orientului, nu le convenia liberarea acestor popoare!

Afară de aceasta Români, popor eminamente liberal și uman, cum ar pute ei să participe la sărbătoarea Maghiarilor, când acestia au prefăcut regatul Ungariei în o vastă închisoare pentru celelalte naționalități?

Ce sărbătoare omenească poate fi aceea, unde fanfarele de bucurie ale unei minorități vor fi acoperite de vetele și gemetele a zece milioane de cetățeni pe cari Maghiarii, abuzând de pozițiunea ce li-s'a creat prin împregiurări neatinătoare de forțele lor, l'a despoiat de limbă, de școale, de biserică, de dreptate, de cele mai elementare drepturi omenești.

Ce sărbătoare a culturai poate să fie milleniul, cum ar voi să-l prezente Maghiarii, când ei distrug și sting nu numai cultura dar' și existența tuturor celorlalte naționalități din regat?

Nu cumva a sugruma limba, a închide școale, a disolve societățile de cultură, a secuestra averile adunate pentru scopuri culturale, și a nu permite nici crearea de noue școale, nici întemeierea de noue societăți în locul celor disolvate, nici adunarea de noue fonduri, — nu cumva acestea sunt fapte de civilizație, acte de umanitate?

Dar' Maghiarii nu se mulțumesc numai cu atât, ei impun celorlalte naționalități contribuiri silite, în afară de imposibile ordinare, pentru societățile de maghiarisare, pentru școalele maghiare, care se înființează în locul celor închise cu forța.

Ce poate fi mai crud, decât a pune pe osândit să-și împletească singur ștreangul cu care are să fie sugrumat? Și aceasta la Maghiarii înseamnă civilizație!

Ce stat de drept poate să fie acela și încă în lumina Europa, care oprește pe celelalte naționalități de a se mai numi cu numele ce-l poartă de sute și de mii de ani? Istoria celor mai bărbare state nu cunoaște o asemenea sălbătécie!

Și în fața acestei crude și înspăimântătoare realități, ce vor Maghiarii cu milleniul decât ca prin vutul orgiilor să asuzească strigătul de durere al naționalităților sugrumate, și despoiate ear' sub fastul și strălucirea spoită a acestei sărbători să acopere dinaintea ochilor lumii civilizate miseria și sălbătécia.

Chiar dacă am pute trece cu vederea fanfaroanele ce le debitează Maghiarii și cu această ocaziune, chiar dacă n'am ține seamă de falsificarea istoriei și a stării de fapt, am pute noi cu prezenta noastră la sărbătoarea milleniului să aprobăm atentatele atât de sălbătice la tot ce are un popor mai scump, ca limba, școala și biserica, la viață chiar?

Nici-odată!

Dar' această hătărîre ni-se impune nu numai din considerații de înaltă umanitate, mai sînt încă interese proprii ale noastre și încă de prima ordine.

Maghiarii prin sărberea milleniului vor a-și afirma și acredita scopul lor de a figura și a se impune ca conducători și civilisatori în răsăritul Europei. Această aprinsă dorință a lor însă ved ei că se lovește de cele zece milioane de Români dintre Tisa și Marea Neagră, care mai bine de jumătate sîntem constituiți în stat, care în puterea calităților de rasă au știut în timp scurt nu numai să se transforme în adevărat stat modern apropiindu-și tendențele civilizațoare și sentimentele umanitare de liniște, ordine și conciliațiune, dar' prin vigoarea sa și prin sacrificiile ce și-le-a știut impune pentru libertatea și prosperarea altora, și-a câștigat iubirea și respectul lumii civilizate.

Maghiarii pentru a se înmulți și întări pe ei etnicește, și pentru a ne împuțina și slăbi pe noi, și-au deslăntuit toată furia de sdrobire și maghiarisare asupra fraților nostri.

Această atitudine a Maghiarilor a creat la hotarele noastre o stare de lucruri atât de turburată, încât dacă va mai continua, mai curând ori mai târziu va duce sigur la o sguruire, ale cărei consecințe sunt cu totul în afară de prevederile omenești.

Putem noi rămâne indiferenți față cu o asemenea stare de lucruri atât de revoltătoare și plină de pericole?

Nu ar însemna oare, că noi ne-am perdut mințile când prin atitudinea noastră, fie chiar numai pentru un moment, am aproba și încurajarea atentatele Maghiarilor la viața naționalităților?

Am merita noi numele nu de frați, dar' măcar de oameni, când ne-am duce să ciocnim pâharul veseliei între zornăitul lanțurilor în car zac frații nostri, se închinăm pâharul peste mormântul libertății și al existenței lor naționale?

Am merita nu numai disprețul lumii, dar' ne-am înfige în frunte stigmatele umilinței și al nemerniceii.

Pentru toate acestea adunarea apelează și conjură pe Români, ca să nu participe în nici o formă la sărbătoarea milleniului maghiar!

După Szabó — Pavel.

După slugarnicul Szabó urmează proverbialul de „bun”, Pavel, de a cărui „bunătațe” Dumnezeu se ne apere în viitor. Toamă aceasta e ce-i strică și i-a stricat în totdeauna

De bun ce e îl poartă toți cum vreau. L'a purtat Lauran, l'a purtat guvernul maghiar și acum îl poartă Szabó.

Exemplul rușinos al lui Szabó, l'a urmat și „bunul” Pavel. A dat și el un patriotic circular millenar. Textul original nu-l avem, dar' foile ungurești au publicat resumate din el, din care apare că nu se deosebește mult de al lui — Szabó.

Cetind și numai acest resumat ne cuprinde rușinea și revolta sufletească. Au nu e un blăstem pe capul nostru de am ajuns, ca episcopii bisericilor noastre să fie cei mai credincioși slujitori ai guvernului maghiar — păgân, ca și înainte cu o mie — într'aranzierea și pregătirea festivităților milleniului unguresc?

Vom reveni.

„Unirea” — millenară.

Pe când mai nainte „Unirea” seria articoli plini de entuziasm și căldură românească, acum, de când am intrat în anul millenar, s'a răcit și ea. Publicăm la alt loc un articol al ei, care ne surprinde grozav de tristător. Dacă asupra lui Brote și a campaniei lui păcătoase la timpul sau nu s'a pronunțat cu nici un cuvânt, acum „Unirea” vine să persiflaze pe „Domniile-lor”, conducătorii partidului național, pentru-că au cerut dela archierai, ca într'un moment hotărîtor să se dovedească mai mult Români, decât supuși guvernului maghiar.

Ne ocupăm într'alt loc cu acel semnificativ articol, dar' nu putem să nu-l amintim și aici, la albumul millenar.

„Polițaiul în capcană.”

Sub acest titlu publică „Nár. Noviny”, dela 11 Aprilie, articol de fond, ca răspuns la articolul apărut în „Pester Lloyd” de — y, adică „Jeszenszky Sándor”. Articolul confratel nostru e scris cu multă vervă. După-ce mai întâiu se ocupă, în trăsături generale, de Ungaria, ca stat per eminențiam polițienesc, unde vor ajunge națiunile a fi privilegiate de agenți secreți și la „prășirea cartofilor”, ori la „strivirea omizilor” în grădini, autorul trece la înființarea cabinetului negru, a secțiunii naționalităților, scrie următoarele:

„La procesul politic pentru „Replică”, figura ca acusator public un anume Alexandru Jeszenszky, de sigur vr'un vâstar uscat de pe trunchiul slovac, ear' mai în special din comitatul Turiec. Ha, ce vrei! asupra Slovacilor greu apasă blăstemul rene-gatismului intenționat ori neintenționat. Familia Jeszenștilor a dat națiunii și oameni cinstiți, mari chiar, trei dintre acestia încă în secolii XV și XVI-lea. Acest Alexandru s'a distins în Cluj, la procesul suspomenit contra Românilor, prin cinismul și șovinismul seu; a pronunțat un discurs, unde a grămădit toate frasele răsuflete din arsenalul șovinistic. Le-a trăsmit celor din Budapesta prin cap să facă din el polițaiul de un soiu ciudat, harazindu-l cu oficiul cel nou format la presidența ministerială.

„Ce face, sau ce nu face el, noi nu știm, nici nu ne prea interesează acest lucru! Noi și fără el înotăm în potopul polițienesc, care la noi și contra noastră înlocuește și legea și dreptul...”

„Cu articolul seu cumințenia și știința tuturor lucrurilor lui a căzut în capcană.

Di șef al cabinetului negru pentru naționalitățile nemaghiare a devenit o jertfă a mistificării, scriind în articolul seu neadevăruri patente, niște prostii, întemeiate pe clevertiri și mai proaste.

„Români, sau cum le zice fostul procuror și actualul jurnalist-diletant, „agitatorii daco-români”, voesc să repețească „comedia” cu deputație cătră tron și luându-și drept stafagi pe Slovaci și Sârbi, adecă pe niște demagogi printre ei.

„Di Jeszenszky merita „secundă” la examenul din știința polițienească. Ca polițaiu politic ar trebui să știe, că ori-și-ce vor întreprinde Români la-olaltă cu Slovacii și Sârbii, va fi întemeiat pe o solidaritate perfectă, armonică, egal îndreptățită, respectând viguroso paritatea, solidaritate promulgată și primită în mod documentat, în auzul și vîzul lumii, stabilite în chip istoric, la mărețul congres al naționalităților nemaghiare, ținut în Budapesta, la 10 August 1895. Deci, nici vorbă nu poate fi de stafagi, de stațiști. Și dacă comitetul executiv al celor trei naționalități ar hotărî a merge înaintea Mai. Sale, am merge cu toții, ca frați egali îndreptății ei între ei, și legați solidaricește nu ne-ar fi absolut teamă de amenințările copilărești ale fostului domn fizicai și polițaiului actual, care nu și-a învățat bine meseria, Alex. Jeszenszky.

Di Jeszenszky, ca polițaiu, ar ave dorul să între pe furii după culisele noastre! Har Domnului, însă, noi n'avem nici un fel de culise și ceea-ce vom face, o vom face în public, ziua „nameaza mare; nasu-ți polițienesc nu va ave ocașie a descoperi tainele naționalităților... Pōtrunderea-ți polițienească, doveditoare că d-ta ești încă în stadiul de învățăcel, nu este altceva decât o născocire fantastică, o minciună, — deci ai ajuns în capcană, de polițaiu! Da, da, ești în capcană.

„Dar' totuși privitor la un lucru ai drept, și pentru aceasta nu este de lipsă de cabinete și condice negre, nici de secțiuni deosebite, căci (i-o spunem pe față, i-o aducem frumusele pe fărfulioară, ea uite-tă: că adecă, noi naționalitățile nemaghiare nu vom tăce, când ne veți vătămă și disprețui; azi, ori mai târziu, vom da expresiune deamănă, puternică opiniunii noastre, simțimintelor noastre, chiar și atunci, dacă nu numai în Budapesta, dar' în fi care orașel slovacesc ar exista câte trei cabinete negre și dacă sub greutatea regimentelor de polițai s'ar cutremura chiar pământul nostru slovac scump și drag nouă.

„Amenințările-ți cu penluche Folgen ce ar urma faptelor noastre, bagă-ți-le frumusele în buzunar. Grele zile vin pentru polițai! Noi nu te ameninșăm, numai te facem atent, ca să nu te lași să fii zăpăcit de delatori falsi, sau să nu născocesci însuși d-ta neadevăruri și șvonuri perfide, ear' cel mai puțin să-ți le descarci în „P. Loyd”. Urț șede funcționarului de stat, înzestrat poate și cu putere discreționară, a se amesteca printre „Goldstein Sámii”! Așa ceva, nici d-ta nu-ți va aduce folos ori cinste, nici pe noi nu ne va cuminți ori șperia!”

Sinoadale bisericii gr.-or. române.

Sinodul archidieceșan.

— Raport special. —

Ședința a VIII-a.

Sibiul, 19 Aprilie n.

Ședința se deschide la orele 10 1/4, a. m. sub președința Exel. Sale Me'tropolitului Miron.

Se cetește procesul verbal și se verifică pe lângă unele neînsemnate observări.

Presidentul „pofește” (vorba proprie!) comisiunile, se raportează.

Deputatul Valeriu Bologa, referentul comisiunii financiare, raportează despre proiectul de budget pe anul viitor, proiect compus de consistior (ca senat administrativ). Comisiunea propune, ca sinodul se aproabe proiectul. Se primește fără discuție.

Tot d-sa cetește raportul comisiunii, care administreaă fondul Șaguna și din care se vede, că membrul ei Eugen Brote a fost declarat de repășit și înlocuit cu dl P. Pipos, jude de tablă în pensiune. Comisiunea financiară propune a se lua spre știință. Se primește, după-ce Metropolitul face unele observări „stilare” raportului.

Di Bologa mai referează, că raportul special despre „tipografia archidieceșană” n'a

nrat la comisiunea financiară decât după facerea raportului. De aceea d-sa a și fost conștient să schimbe cu totul raportul în fond și crede a o fi efectuat aceasta cu învoiala comisiunii. Referatul e pe scurt cam următorul: anul trecut, sinodul a luat sub nr. 116 niște decizii importante asupra unor înviri la tipografia arhiepiscopiei, despre cari comisia tipografiei prezintă acum raport.

Normativul primit deja anul trecut avea să se pună nemijlocit în lucrare. Comisiunea financiară propune, ca să se îndrume consistorul a cerceta dacă și cum s'au îndeplinit toate aceste decizii.

Arhiepiscopul Ilarion Pușcariu vorbește *contra* acestei propuneri, spriginind cu stăruință consistorul.

Dep. V. Bologa: Raportul consistorului e plin de contradicții.

Mai vorbesc la acest obiect d-nii: Cosma, V. Bologa (referentul) și Metropolitul.

În sfârșit propunerea comisiunii se primește cu mare majoritate.

Urmează citirea raportului general al consistorului asupra cassei arhiepiscopice. Comisiunea financiară propune a se lua raportul general spre știre, îndrumându-se consistorul a lua măsurile necesare, spre a pute prezenta la sesiunea sinodală viitoare o modalitate, conform căreia ar pute progresa mai mult „tipografia arhiepiscopice”. Înainte de a trece mai departe țin a aminti următorul dialog nu prea parlamentar, dar foarte caracteristic:

Dep. Cosma e de părere, ca să rămână afară din raport frasa, „comisiunea tipografiei a desvoltat anul acesta o activitate mai intensivă”.

Dep. V. Bologa: „Adeca nu-i adeverat?”

Dep. Cosma: „Nu, de sigur, că nu!” (Iaritate generală).

După acest „mic incident” comisiunea subterne sinodului raționinul prezentat de consistor asupra tipografiei arhiepiscopice, pe anii 1893 și 1895; propune însă să se redea consistorului spre a-l așterne în sesiunea viitoare a sinodului spre definitivă rezolvare, de oare-ce în această sesiune chestia nu se mai poate regula, *din lipsa de timp, isorită din neglijența consistorului*. (Poftim administrație corectă, conștii! Halal de ea!) Propunerea comisiunii se primește aproape fără dezbateri.

Se referă mai departe despre raportul comisiunii administrative asupra raportului comisiunii financiare din anul trecut, privitor la arătările casarului P. Lucaș, relativ la pierderea de 6500 fl. (frumoasă sumă!) pricinuită tipografiei arhiepiscopice din partea fostului ei director.

Raportul e taxat de foarte insuficient. Comisiunea financiară propune, ca sinodul, regretând că nu s'a satisfăcut conștinului sinodal din anul trecut, se îndemne consistorul se satisfacă negreșit acest conștin, cercetând serios și definitiv afacerea și prezentând la sesiunea viitoare un raport clar și temeinic.

Deputatul Cosma: E o greșeală la mijloc și a a consistorului; acesta a dat prea mare încredere (Mișcare generală între deputați. Neliniste) celui om (adea dlui Lucaș, Rap.), care ca fost soldat ar voi ca să se execute toate ca și acolo și care totuși n'a făcut un raport exact.

Arhiepiscopul Il. Pușcariu: Privitor la dl Lucaș țin se declar, că nu-i om necorect. Ce a făcut a făcut la însărcinarea consistorului și a lucrat ca un soldat de onoare. Consistorul a decis a se prezenta actele lui aci.

Deputatul Cosma (întrerupând): Rău a făcut consistorul! (Iaritate. Neliniste).

Deputatul Il. Pușcariu: Deci Lucaș nu-i de acusat!

Deputatul Cosma (pe un ton foarte violent): Cu aceasta nu l'ai scusat pe Lucaș!

Deputatul Il. Pușcariu: Ba da! (Mișcare).

Metropolitul: Să nu ne ținem prea nevinovați, nici unul, nici altul nu suntem așa, *nici chiar eu*. „Peccatur intra et extra muros” (adeverată și prețioasă, nespun de prețioasă, mărturisire, dar și posomorită, disgustătoare! Vorba ceea: „Gura păcătoșului, adeveră grăiește!” Rap.)

După rostirea acestui istoric adever, Metropolitul continuă a vorbi pe larg despre „controla” arhiepiscopice. Ea nu poate fi — susține Excel. Sa — așa de exact organizată, „câci nu suntem doar militari”.

Terminând presidentul, sinodul primește cu mare majoritate propunerea comisiunii.

Di Achim Fulea, alt referent al comisiiei financiare raportează despre stadiul, în care se află de prezent procesele fundatiunilor arhiepiscopice.

Iau parte la discuție d-nii Cosma și Preda.

Di Preda se plânge, că d-sa, ca fiscal consistorial, nu-și poate încasa spesele avute

cu privilegiul pertractărilor procesuale. A întrebat de multe-ori consistorul, pe ce cale să-și încaseze spesele. Consistorul i'a răspuns însă pur și simplu: „Treaba dumatăle pe ce cale...”

Raportul referentului A. Fulea se ia spre știință.

Deasemeni se ia spre știință raportul consistorial despre fundatiunea pentru meseriași români, numită „Andronic”.

Di Iuliu Dan, ca referent al comisiunii financiare, raportează despre ardenta chestiune a ziarului din loc „Telegraful Român”. Consistorul arhiepiscopice, conform deciziunilor din sesiunea sinodală trecută, a prezentat raportul despre această chestiune, împreună cu părerea sa și a emis și o comisie (anchetă) spre a-și da opiniunea. Comisia a și prezentat consistorului un raport special. Pe baza acestora comisiunea financiară face următoarea propunere:

„Telegraful Român” se susține în forma sa actuală, pe lângă următoarele înviri:

a) numărul de Sămbătă va avea un adaos de vre-o jumătate de coală. Acest adaos va servi de: „Foaiș pedagogice”;

b) abonamentul ziarului se scade dela 8 fl. la 6 fl.;

c) toți preoții și învățătorii să fie necondiționat de obligați a abona acest ziar;

d) cu delăturarea sistemului de până acum, să se institue un comitet de redactare, care pentru osteneala sa să fie remunerat.

„Aceste sunt” — zice referentul — „propunerile majorității comisiunii”. Voci: „Dar cu minoritatea ce-i?” Di Dan: „Minoritatea are altă părere, dar s'a dus acasă!” (Iaritate. Riset).

În lămuririle date propunerii comisiunii domnul Iuliu Dan accentuă și faptul adeverat, că „redigarea de azi a „Telegrafului Român” nu-i bună”.

Deputatul Ivan, protopop, mărturisește, că într-o recentă ședință confidențială a deputaților de acum, unii au fost de părere, să nici nu mai apară foaia, alții, că ea nici-o dată n'a fost bine redactată, alții, că politica ce se face în ea e o politică antinațională, urgisită neamului. (Prea adeverat. Rap.) D-sa declară însă, că toate acestea nu sunt adeverate și că organul amintit corespunde recerștelor actuale, ear politica sa e cea mai bună astăzi pentru noi Românii din Ungaria! (Murmur general. Neliniste). Dar alte sunt cauzele! Foaia nu-i abonată și cetății! (Dar de ce?! Rap.)

Și în indiferenșimul ru unii oameni au mers așa de departe, încât la sesiunea sinodală trecută au cerut să se reducă foaia la o apariție săptămânală și numai călăra, între care mai ales domnul cavalier de Pușcariu, au combătut aprig această părere, salvând „Telegraful Român” de o și mai profundă slăbire. După aceste d-sa explică și apără propunerea comisiunii, susținând, că se pot afla și 40 de oameni (!), care să conlucre la foaia, numai să existe *voiață!*

Deputatul Cosma (întrerupând): Și plată! (Iaritate. Riset).

Deputatul Ivan (continuând): Mai trebuie apoi a avea redacțiunea la îndemână ziare numeroase, cărți etc.

Deputatul Cosma: Și *foarfeci!* (Riset prelunge. De aceste cred, că va fi având destule „Telegrafuri!” — Rap.)

Deputatul Ivan: Alte foi românești dela noi tractează chestiunile noastre bisericesti „peste picior” și „cu dușmănie”, „Telegraful” însă nu, ci el le apără! De aceea susține și propunerea cu comitetul permanent de redactare, căci astfel se vor pute apără mai bine interesele bisericii gr-or.

Metropolitul: Bine, dar cum se mai salarishm comitetul permanent, când în toți anii ne luptăm cu deficit?! (Iaritate). E redacțiunea la „Telegraful Român”? Ce mai trebuie deci comitet permanent?!

Deputatul V. Bologa apără ideea comitetului permanent de redacție, căci modul actual de redactare al foilor nu-i destul de mulțumitor. Lipsesc puterile speciale în redacție. Chemarea „Tel. Rom.” nu-i atât a face politică, cât mai mult știință bisericească. (Aprobări pe băncile deputaților). Membrii actuali din redacție însă nu sunt dedați încă cu aceste chestiuni, sau nu le pricep! (Mișcare). Să se angajeze deci nouă puteri, mai ales bisericesti și pedagogice, căci sunt.

Se provoacă la aceia dintre noi gr-or., cari crescui cu stipendiile bisericii ortodoxe și salariași de biserica ortodoxă se sustrag dela datorința de a ceti foaia și luca pentru ea și lucră mai bucurăși pe la câte alte ziare, intensiv, ba chiar prea mult intensiv (?). (Ei bine, dar ce om de cinste poate scrie și luca contra convingerii sale? Ce om de cinste poate susține o politică antinațională?! — Rap.). Pentru ridicarea nimbului și a valorii foilor, d-sa e de părere, că trebuie să se câștige deocamdată aderenți prin calitatea ziarului și propune, ca „Telegraful

Român” să se ocupe de aci înainte mai mult cu chestiunile eclesiastice și didactice. Politică militanță se nu face, decât numai întru cât se recere, spre a apără în mod demn atacurile contra poporului românesc (oare ca și până acum?! Rap.) și îndeosebi a bisericii ortodoxe. Astăzi noi, ortodocșii lucrăm cu trei arme slabe, cu trei foi bisericesti necorespunzătoare.

Propune deci pe lângă propunerile comisiunii următorul amendament: Consistorul arhiepiscopice se îndrumă a se pune cât mai iute în conșlegere cu consistoarele eparchiale, în scopul edării unui organ central bisericesc și pedagogic. (Aprobări).

Deputatul Nicoară declară, că ideile dlui Bologa sunt pe deplin conșluitoare cu ale sale, pe cari de mult le profesează. Dar totuși păreri expuse de dl antevorbitor sânt într'un punct în contradicție logică și a. în punctul despre impunerea foilor tuturor preoților și dascălilor. D-sa crede, că abonarea „Telegrafului Român” „să nu fie necondiționat obligatoare” acestora, ci „numai să se recomande călduros” tuturor preoților și învățătorilor spre abonare. Pretinsele cauze justificatoare aduse de domnul protopop Ivan pentru decadența „Telegrafului Român”, nu sânt de fapt cauze, ci efecte, efectele politice antinaționale propagate de acest organ. N'au lucrat oamenii pentru „Telegraf”, nici n'au putut și n'au voit a munci contra convingerii lor. Biserica ortodoxă își are temelie neclintită în autonomia și romanitatea sa. Aceste frumoase principii se le apărăm cu mijloace morale puternice, căci e timpul suprem! Până când nu se va face însă aceasta, chiar dacă vor abona — de silă, firește — toți preoții și dascălii gr-or. ai arhiepiscopice „Telegraful Român”, totuși nici un rezultat adeverat moral nu se va pute ajunge, ci numai financiarea ar reuși eventual. E însă „Telegraf. Român” o întreprindere financiară?! Dacă da, facă-se gheșit, dar atunci el n'are nici un scop cultural-moral, cum ar trebui să aibă și nu mai poate fi organ oficios! Modul practic al susținerii cu succes al unui astfel de organ oficios bisericesc ar fi numai și numai ridicarea la nivelul ideilor înaintate moderne, ridicarea la situația noastră atât de primejduită astăzi.

Vorbește apoi despre relațiunea „Telegrafului Român”, față de celelalte foi românești, și îndeosebi față de „Tribuna”, accentuând, că astăzi, prin schimbarea vechilor redactori cu alții noi, nu mai poate nimeni acusa „Tribuna” de preocupățiuni personale, ură, etc. etc.

Dep. Cosma: Nu-i la obiect! Să lăsăm acestea. (Larmă).

Voci: Să le lăsăm, să le lăsăm!

Metropolitul (violent): Îndrum pe dl vorbitor a se ține de obiect și a nu...

Deputatul Nicoară: Eu mă țin de obiect, de oare-ce...

Metropolitul: Când vorbește presidentul, oratorul se aibă compesața a tăcea. (Mișcare. Sgomot).

Deputatul Nicoară: Dacă „Telegraful Român” nu va reprezenta nici de aci încolo un curent politic, care se meargă mână în mână cu cel al obștei românești de dincoace de Carpați, atunci nerezita e perfect asigurată! (Mișcare. Larmă).

Terminând di Nicoară mai mulți deputați cer închiderea discuției.

Metropolitul (pe ton obosit): „S'a cerut închiderea discuției și v'erog a o primi, cauci de altfel nu terminăm nici astăzi sesiunea! (Primim, primim, exclamă mai mulți deputați).

Metropolitul declară așadar discuțiunea de încheiată și dă cuvântul ultimului vorbitor

insinuat deja de mai nainte, dlui vicar general Dr. Ilarion Pușcariu.

Deput. Il. Pușcariu vorbește în privința programului politic al „Telegrafului Român”. Declară, că acest program e cel statornicit definitiv de fundatorii sei. (Dar de unde?! Nici vorbă nu poate fi de o așa mirozenie! Rap.) și că el este cel mai corect (pentru guvernul maghiar, firește, ear nu pentru noi! Rap.), de oare-ce oamenii din giurul lui cunosc mai bine (?!) ce e de folos pentru poporul român.

Învățătorii și preoții arhiepiscopice abonează foi, căci sânt așa de culpi, dar nu abonează ceea-ce ar trebui să aboneze (din punctul d-voastră de vedere, natural, ear nu din cel al întreg poporului român din Ungaria și Transilvania! Rap.), ci foi politice cari reprezintă mai bine curentele politice, ce le plac. Sânt unele foi, ce scriu anume contra bisericii noastre (?!), ear dascălii și preoții cetindu-le zilnic, se obișnuiesc cu vremea și cred ceea-ce se spune în ele. Asta se întâmplă — durere chiar și acum. (Cum așa?! Raport).

Susține hotărât obligamentul abonamentului pentru toți preoții și învățătorii arhiepiscopice. (Unii aprobă). (Va urma).

CRONICĂ

Sibiui, 21 Aprilie n. 1896.

Avis! Reuniunea română de musică din loc va ține mâine, Mercuri, în 22 Aprilie probă generală cu chor și orchestră și anume la orele 5^{1/2} p. m. în sala dela „Musikverein”.

D-șoara Agata Bârsescu pe scena teatrului din Cernăuți. Cetim în „Gazeta Bucovinei”. Între momentele de distracție culturale din actualul sezon teatral, care încheiat are să fie peste câteva zile, — cele mai plăcute ni-au fost fără îndoială seriile din 14, 15 și 16 Aprilie n., când dat ne fu și nouă, să mai vedem odată pe scena teatrului orașenesc de aici pe domnișoara Agata Bârsescu, marea tragediană și mult admirată artistă a teatrului „Raimund” din Viena. Pieseile, în cari celebra artistă a făcut și aici cinste neamului seu și prin cari a stors pentru dinsa admirația tuturor în cele trei seri memorabile pentru noi, au fost: „Sohn der Wildniss”, „Ulrand”, de Carmen Sylva, „Esther” și „Des Meeres und der Liebe Wellen”, de Grillparzer. La toate aceste reprezentațiuni, publicul cernăuțean a umplut cu desvîrșire sala teatrului până în cele din urmă unghiește, și, captivat cu totul de puterea neîntrecută a artei, o privia înmărmurit și aplauda fără sfârșit. Prea scurte ni s'au părut tuttora aceste trei seri din Aprilie, și drept recompensă în semn de mulțumire, afară de nesfîrșitele aplauze și câteva cununii, nimic artista n'a avut dela noi. — Ca înfățișare și organ, ca dexteritate și farmec în interpretarea rolurilor sale, ca cel mai pronunțat talent și sentiment pentru arta dramatică, în care, afară de Sarah Bernhard, neîntrecută stă pe scenele teatrelor.

Cine e autorul legii millenare?

Au circulat diferite versiuni, diferite jurnale au numit diferiți autori ai acestei legi. O emulare oare-care pentru paternitatea acestei legi este ușor de aplicat. Guvernamentalul „Pesti Hirap” numia pe Bánffy de autor; „Pester Lloyd” însă pe Jókay. Jókay publică apoi în „Egyetértés” o declarațiune din care reese, că nu el este autorul fămoasei legi. Gloria i-ar fi rămas deci numai lui Bánffy, dar eată vine „Budapester Tagblatt” și descrie în primul de ieri geneza legii despre milleniu astfel: În o ședință a comisiunii millenare a sulevat Horánszky ideea inarticularii în lege a milleniului, desvoldând totodată felul cum își inchipe că ar trebui să fie acest proiect. Ideea a fost primită cu unanimitate și în proxima ședință a și prezentat Bánffy un proiect, care conținea toate cele sulevate de Horánszky. A prezentat însă și Horánszky însuși un proiect, în fața căruia Bánffy și-l-a retras pe al seu, primindu-se cu unanimitate proiectul lui Horánszky. Astfel deci toate îndoilele se spulberă, autorul legii millenare este și rămâne șeful unui partid opozițional, Horánszky Nándor, ear Bánffy este și rămâne vechiul automat!

Întruniri politice. Dumineca trecută s'au ținut în Budapesta întruniri politice cu ridicata. Dintre acestea semnăm întrunirea convocată și presidată de Ugron Gábor. La aceasta s'a discutat chestiunea sufragiului universal, care s'a și acceptat ca basă la o nouă și perseverantă luptă pentru drepturile naționale. Ideea a fost spriginită și de socialiști, cari au declarat, că se alătură la noua mișcare politică, care este în consonanță cu principiile lor. La sfârșit s'a ales o comisie de o sută inși, care are scopul de a luca în această direcție, de a pregăti obiectele și convoca întruniri spre discutarea lor. — Sub conducerea lui Kossuth Ferencz s'au ținut o mare adunare în chestiunea teritorialului vamal independent, la care au luat parte delegațiunile msi multor orașe din țeară. — În provincie a desvoldat tot Duminecă partidul popular o deosebită activitate ținând mai multe adunări bine cercetate.

Una șoadă despre Bánffy. Nu-l mai lasă lumea în pace, așa e de șod. Noi am povestit exact ce am putut afla despre el, când a fost prezentat împăratului Wilhelm. Acum povesteste „Alkotmány” următoarele: Împăratul Wilhelm i-ar fi întrebă: *Nicht wahr, Excellenz, Sie stammen aus Siebenbürgen?* Ear Bánffy, iute-iute: *Nein, Eure (!) Majestät, bin ich — Baron!* Șod cap al ocăruii mai are și „nația singura alcătuită” — tocmai pe timpul tămbălăului millenar.

Nou fișpan. Foaia oficioasă anunță, că de fișpan al comitatului Zala a fost denușit protopretorul conte Dr. Iankovich László.

Hymen. Marița Coșeriu și Nicolae Biju Captain, fidanțați. Alba-Iulia, Aprilie 1896.

Țerani insufecțiți. E de nedescris dragostea sinceră ce o arată țeranii noștri, pentru „Foaiș Poporului”. Cu posta de azi redacțiunea „Foiș Poporului” a primit o scrisoare, pe al cărei plic adresa e scrisă cu litere mari „tricolore”, tot astfel și manuscrisele trimise sunt garnisite cu desemnuri, cari destăinuiesc gustul frumos și priceperea artistică ce o posedă țerănimea noastră.

Desemnurile acestea venite dela țeranii George Manteau și Ruslan Bălan din Vran, sânt expuse în vitrina librăriei „Institului Tipografic”.

Cavalerul legiunii de onoare. Pulszky Károly panamistul nebul de salariați sale a fost *cavaler al ordinului de onoare francez*. Onoarea aceasta l'a ajuns la 1885

când el a condus prin Ungaria o societate de celebrități franceze în frunte cu — *Lesseps*, marel panamist. Acum, auzind marel cancelar al ordinului despre isprăvile lui mișlești l'a șters diu lista „cavalerilor legiunii de onoare”.

Mulțumită. Curatorimea bisericii gr-cat. din Bogata-română își ține de plăcută datorință a publica marinositatea institutului economic „Someșana” din Dej, de a-i exprima pe cale ziaristică mulțumita cea mai sinceră pentru ajutorul bănesc de 30 fl. treizeci florini, votați bisericii noastre nou edificând. Acest ajutor cu atât ne este mai prețios, cu cât am sperat, cu durere, că dela lecurile de unde am fi așteptat să fim protegiați în lipsa noastră materială, nu am primit nici un crucer, pentru aceea zicem din inimă: proșpe rezze societatea, fie în stare de a ajuta cât de multe biserici și școli! primească îndeosebi mulțumita noastră dl Dr. Todor Mihali, dl secretar Rus și dl cassar Florian Hatos, cari ne-au protegiat și zicem să aibă răsplătire. Bogata, 12 Aprilie 1896. Mihail Cherebeș, preot Bogatei-române. Vasiliu Petran, curator primar.

Necrolog. Văd. Florița Albici, ca soție, Maria Albici, ca mamă, Ioan și Emilia, ca fii, Vasile Albici și soția, ca unchi, văd. Sofia Mladin născ. Albici, ca vară, cu inima plină de durere aduc la cunoștință, că iubitul soț, fiu, tată, nepot, cumnat și văr *Dimitrie Albici*, notar comunal în Nadab, în etate de 45 ani și 20 ai fericitei sale căsătorii, împărășit cu sfințele Taine ale cuminecăturii, după scurte dar grele suferințe, la 6/18 Aprilie seara la 1^{1/2} ore, și-a dat nobilul seu suflet în mâinile Creatorului. Rămășițele pământesti ale neuitatului defunct s'au depus spre eternă odihnă, după ritul gr-or. român, în cimiterul din Nadab, în 8/20 Aprilie, d. a. la 1 oră. Nadab, 7/19 Aprilie 1896. Fie-i țărnă ușoară și memoria în veci bine-cuvântată.

Mai nou.

Acțiunea partidului popular.

Partidul popular a ținut Duminecă două adunări de popor: în Érsekújvár și Nagy-Kanizsa. La prima au participat 10.000 de oameni, sub presiul contelui Eszterházy M. Moricz și au votat rezoluțiuni: contra confiscării libertății electorale, contra *statificării școalelor confesionale* etc.

La cea din Nagy-Kanizsa a presidat contele Zichy Nándor. Aceste adunări formează începutul unei lungi serii.

Serbii din regat contra Milleniului.

Din Belgrad se telegrafează, că ziarele „antimaghiare” (și cari nu sânt antimaghiare? Red. „Tribunei”) de acolo desvoaltă o agitațiune evidentă contra participării la serbările millenare.

Chiar și „Male Novine”, ziar ce încă acum un an și jumătate patrona concertul dat de „Reuniunea de cântări din Belgrad” în Budapesta zice, că ministrul-president Novakovic a îndrmat pe ambasadorul sârbesc din Viena Simici și pe consulul general sârbesc din Budapesta, Barlovač, a nu lua parte la inaugurarea oficială a serbărilor millenare.

SERVICIUL TELEGRAFIC

al „TRIBUNEI”.

Petersburg, 21 Aprilie n. Dela gară, principele Ferdinand al Bulgarei s'a dus, urmat de marel-duce Vladimir la palatul zis „de iarnă”, unde va locui el cu întreagă suita sa. Aci l'a întâmpinat o deutație a societății slave de binefacere, condusă de generalul Cernaiev și de generalul Komarov. Cel dintâiu i-a întins pe tavă, după obiceiul rusesc, pâine și sare și i-a predat o icoană sfântă pentru prințul Boris. Principele, mulțumind, a zis că Bulgaria va păstra pe vecie recunoștință pentru marele ei eliberator.

După-ce a făcut apoi vizită marelui duce Vladimir, a plecat la Tarskoe-Selo pentru a se prezenta Țarului și Țarenei. Reintors la Petersburg pe la 6 ore seara, s'a dus dela gară de-adreptul la ministerul de externe, unde a avut o convorbire de 2 ciasuri cu principele Lobanov.

A doua zi, s'a dat în onoarea lui, în palatul de iarnă, un prânz de gală, presidat de părechea imperială. Țarul a rostit trei toasturi: pentru Sultanul, pentru principele Ferdinand și pentru prințul Boris.

Pentru redacție și editură responsabil: Andreiu Baltes. Proprietar: Pentru T. L. Albini sub sechestra; Iosif Marshall.

Sz. 1408—1896.
k. u.

[1281] 1—1

Hirdetmény.

A nagyszabeni kir. ügyészségtől ezenel közírttétetik, hogy a nagyméltósága kir. igazságügy miniszteriumnak 1. évi április hó 10-én 16359. sz. a. kelt rendelete értelmében a helybeli kir. törvényszéki fogháznál 1053 frt 91 kr. költség keretén belül fogatosítandó helyreállítási és javítási munkálatok (a fogház udvarán levő melleképület fedélszékének kijavítása és egyéb helyreállítási és javítási munkálatok), biztosítása czéljából ezen kir. ügyészség hivatalos helyiségeben (Riskása utca 6. sz. I. emelet) f. évi május hó 19-én d. e. 10 órakor nyilvános árlejtés fog tartatni.

Zárt írásbeli ajánlatok a kir. ügyészség hivatalos helyiségeben az árlejtésre kitűzött óráig elfogadtnak, s ugyanott az árlejtés alapját képező vállalati föltételek, valamint az előmérieti költségvetés a hivatalos órák alatt betekinthetők.

Az árlejtésben résztvenni kívánó minden vállalkozó részéről 100 frt bántópenz teendő le.

A nagyszabeni kir. ügyészség.

Nagyszabon, 1896. április hó 18-án.

Nagy Lajos,
kir. alügyész.

La „Institutul Tipografic“ se află de vânzare opul premiat și publicat de „Asociațiunea transilvană pentru literatura română și cultura poporului român“

POVEȘTI DIN POPORadunate de
Ioan Pop-Retegeanu.

Acest op, care se extinde pe 216 pagine, cuprinzând cele mai frumoase povești și la urmă o însemnare a provincialismelor, costă numai 50 cr. plus 10 cr. porto.

La „Institutul Tipografic“ în Sibiu se află de vânzare, cu prețul de 20 cr. broșura:

Die rechtliche Grundlage des Dualismus

Basa de drept a dualismului

de

Dr. N. D. cavalier de Preda.

Broșura aceasta, scrisă nemțește și apărută în Viena, este dedicată energicului

Dr. Carol Lueger.

A se observa marca înregistrată

A se observa marca înregistrată

PICĂTURI DE STOMAC MARIA-ZELL.

de un efect excelent la morburii de stomac, un medicament indispensabil de casă și poporal demult cunoscut la

lipsă de apetit, slăbirea stomacului, răsuflare, amiros greu, blesare, rigaeala acra, colică, arsuri în gât, producere peste măsură de flegmă, galbinare, greață și vomare, cărcei de stomac, scaun tare și constipațiune.

Și la dureri de cap, încălcarea peste măsură a stomacului cu mâncări și beuturi, la limbrici morburii de ficat și hâmoroidale un remediu vindecător probat. La morburile numite, picăturile de stomac Maria Zell s'au dovedit de mulți ani ca cele mai bune, ceea-ce confirmă sute de atestate. Prețul unei sticle dimpreună cu îndrumarea cum să se folosească 40 cr., sticlă dublă 70 cr. Expediție centrală prin apotecarul Carol Brady Kremsier (Moravia). Cumpărătorii sunt rugați a fi cu precauțiune la marcă și subscriere. Să se considere ca veritabile numai astfel de picături, pe al căror ambalage e lipită o fâșie verde cu cuvintele: „Garantez veritabilitatea“.

Această fâșie e provăzută și cu iscălitura mea. [3160] 21—35

Picăturile de stomac Maria-Zell veritabile se află în Sibiu: Farmacia K. Müller, farmacia I. C. Molnar, farmacia Aug. Teutsch; Făgăraș: farmacia Pildner; Sighișoara: farmacia F. Folbert, farmacia I. H. Weber; Merceurea: farmacia Alb. Zink; Cohalm: farm. erez. S. Nagelschmidt, E. Wolf; Sebeșul-săseșc: farm. I. C. Reinhardt.

Spre binevoitoarea luare aminte.

Îmi iau voia a face cunoscut stimaților mei mușterii, că în decursul lunei acesteia îmi mut locuința din Strada Sporer Nr. 10 în

Reissenfelsgasse Nr. 13.

Totodată îmi permit a observa, că recomand din nou clienților mei abonamente, ca și până acum, pentru un an 10 fl. cu grije lunară și că primesc ori-ce reparatură de pian, pianine și harmonii și pentru solvirea în rate. Totodată mă ofer și pentru acordări.

Cu înaltă stimă

CARL HEY,

fabricant de pianuri în Viena.

[1282] 1—3

Mostre fermecătoare pentru mușterii privați gratis și franco. Cărți mari de mostre, precum până acum nu s'au mai aflat, pentru croitori nefrancate.

Materii pentru costumuri.

Peruvian și Dosking pentru clerul înalt, materii prescrise pentru uniforme de oficanți c. r., apoi pentru veterani, pompieri, gimnastici, livree, până pentru biliard și mese de joc, pentru îmbrăcarea trăsurilor. Cel mai mare deposit de îmbrăcăminte caritene și tiroleze pentru domni și dame cu prețuri originale de fabrică în varietate, precum nu se poate oferi nici sub o concurență de douăzeci de ori mai mare. Cea mai mare varietate în basmele de dame fine și durabile și cele mai moderne colorii. Materii de spălat, pleduri de oscuri dela fl. 4.— până fl. 14.—, apoi și

cele trebuincioase croitorilor (precum: căptușeală de mâneci, botoni, ace, ață etc.), lucruri demne de preț, oneste, durabile și postavuri de lână, recomandă

[653] 13—24

Joh. Stikarofsky,

Brünn (Centrale der öster. Tuchindustrie).

Cel mai mare deposit de postavuri de fabrică.

Se expediază numai cu rambursă.

Pentru Orăștie în comitatul Hunedoarei am de reprezentant pe domnul Aladár de Szatmáry și rog pe p. t. mușterii mei a se adresa la acesta în cas că au lipsă de marfă de a mea.

Diplomă de onoare.

Institut Tipografic în Sibiu.

Diplomă de onoare.

Se recomandă a executa următoarele:

OPURI și BROȘURI

Placate

BILETE DE LOGODNĂ ȘI DE CUNUNIE

Carte și epistole

Circulare și preț-curenturi

Note

Mare deposit

de cuverte, cerneală, recuise de scris, ceară de pecetluit etc.

Comande din afară
se efectuesc repede.

Bilete de vizită

după plac și cerere

Mare deposit

de hârtie de scris și concept, precum și hârtie dină de epistole cu plicuri în casete.

Biblioteca poporală a „Tribunei“Diferite cărți științifice și literare
Elegant legate sau broșurate.**Dicționar**

român-german și german-român.

Prețuri foarte moderate.

Strada Poplăcii Nr. 15.

Librărie românească în Sibiu

Strada Poplăcii Nr. 15.